

Nr 2

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av 19 § och 32 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

I en den 2 december 1960 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 5, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till lag om ändrad lydelse av 19 § och 32 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Beträffande *propositionens huvudsakliga innehåll* må här anföras följande.

Enligt nuvarande regler är ersättning för förlorad arbetsförtjänst skattefri, om den erhålles på grund av en av skadevållaren tagen ansvarighetsförsäkring, men eljest skattepliktig. För att rätta till den inadvartens i lagstiftningen som sålunda är för handen, föreslås att skattefriheten för ifrågavarande försäkringsersättningar — för vilken bärande skäl saknas — skall upphävas.

Det ovannämnda *författningsförslaget* är av följande lydelse.

Förslag

till

lag om ändrad lydelse av 19 § och 32 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370)

Härigenom förordnas, att 19 § och 32 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

19 §.

Till skattepliktig — — — — — 100 kronor;
ersättning, som på grund av försäkring i allmän sjukkasse- eller jämligt lagen om yrkesskadeförsäkring tillfallit den försäkrade, så ock ersättning, som på grund av försäkring i allmän sjukkasse- eller jämligt lagen om yrkesskadeförsäkring tillfallit den försäkrade, så ock

¹ Senaste lydelse av 19 § se 1960: 129 och av 32 § 2 mom. se 1955: 245.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

sådan ersättning enligt annan lag eller särskild författning, som utgått annorledes än från allmän sjukkasse till någon vid sjukdom eller olycksfall i arbete eller under militärtjänstgöring, ävensom ersättning, vilken vid sjukdom, olycksfall eller arbetslöshet tillfallit någon på grund av annan försäkring, som icke tagits i samband med tjänst, dock att till skattepliktig inkomst räknas ersättning i form av pension eller annan livränta;

sådan ersättning enligt annan lag eller särskild författning, som utgått annorledes än från allmän sjukkasse till någon vid sjukdom eller olycksfall i arbete eller under militärtjänstgöring, ävensom ersättning, vilken vid sjukdom, olycksfall eller arbetslöshet tillfallit någon på grund av annan försäkring, som icke tagits i samband med tjänst, dock att till skattepliktig inkomst räknas ersättning i form av pension eller annan livränta, så ock ersättning som utgår på grund av trafikförsäkring eller annan ansvarighetsförsäkring och avser förlorad inkomst av skattepliktig natur;

belopp, som — — — — — likartad form.

(Se vidare anvisningarna.)

32 §.

2 m o m. Har livränta utgått vid sjukdom eller olycksfall på grund av försäkring, som icke tagits i samband med tjänst och ej heller utgör obligatorisk försäkring enligt lagen om yrkesskadeförsäkring, skall såsom skattepliktig intäkt räknas nedan angivna del av livräntans belopp, nämligen om livräntetagaren under beskattningsåret fyllt:

2 m o m. Har livränta utgått vid sjukdom eller olycksfall på grund av försäkring, som icke tagits i samband med tjänst och ej heller utgör trafikförsäkring eller annan ansvarighetsförsäkring eller obligatorisk försäkring enligt lagen om yrkesskadeförsäkring, skall såsom skattepliktig intäkt räknas nedan angivna del av livräntans belopp, nämligen om livräntetagaren under beskattningsåret fyllt:

högst 35 år	80 procent	högst 35 år	80 procent
36 till och med 47 år....	70 »	36 till och med 47 år....	70 »
48 » » » 56 »....	60 »	48 » » » 56 »....	60 »
57 » » » 63 »....	50 »	57 » » » 63 »....	50 »
64 » » » 69 »....	40 »	64 » » » 69 »....	40 »
70 » » » 76 »....	30 »	70 » » » 76 »....	30 »
77 » » » 86 »....	20 »	77 » » » 86 »....	20 »
minst 87 år	10 »	minst 87 år	10 »

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1962. I samband därmed skall följande iakttagas.

Äldre bestämmelser skola fortfarande gälla i fråga om 1962 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1962 eller tidigare år.

Vad i denna lag stadgas skall icke hava avseende å livräntebelopp, vilket utgår på grund av försäkringsfall som inträffat före den 1 januari 1962.

Rörande motiveringen för det i propositionen framlagda förslaget hänvisar utskottet till ovannämnda statsrådsprotokoll. Redogörelsen härutinnan återfinnes under följande rubriker å nedan angivna sidor i propositionen, nämligen

Inledning, s. 4.

Gällande rätt m. m., s. 5.

Utredningspromemorian, s. 8.

Remissyttrandena, s. 11.

Departementschefen, s. 15.

Utskottet

Skadestånd som utgår i form av ersättning för förlorad arbetsförtjänst utgör i princip skattepliktig inkomst. Sådan ersättning är i skattehänseende jämställd med den arbetsförtjänst som skall ersättas. Utges emellertid ersättningen av ett försäkringsbolag, hos vilket skadevållaren har trafikförsäkring eller annan ansvarighetsförsäkring, blir ersättningen skattefri. Utgår ersättningen på grund av dylik försäkring i form av livränta beskattas den blott till ett reducerat belopp. Reduktionens storlek är beroende av livräntetagarens ålder och är minst om han är under 36 år samt störst fr. o. m. 87 års levnadsålder. Livränta, som utgår på grund av sjuk- eller olycksfallsförsäkring, tagen i samband med tjänst, är i sin helhet skattepliktig.

I den föreliggande propositionen föreslås en omläggning av beskattningen av vissa ersättningar, som utgår på grund av trafikförsäkring eller annan ansvarighetsförsäkring. De ersättningar som omfattas av förslaget är sådana, som avser förlorad inkomst av skattepliktig natur, t. ex. förlorad arbetsförtjänst, och sådana som utgår i form av livräntor. Dessa ersättningar som enligt nuvarande regler är skattefria eller beskattas med reducerat belopp föreslås skola bli skattepliktiga i sin helhet.

En konsekvens av de nuvarande beskattningsreglerna är att det för en person som skadats t. ex. i en trafikolycka och uppbär ersättning för förlorad arbetsförtjänst eller livränta blir av betydelse ur skattesynpunkt om ersättningen eller livräntan utgått på grund av trafikförsäkring eller ej. Eftersom möjlighet inte torde föreligga att vid ersättningens bestämmande ta hänsyn till om ersättningsbeloppet skall beskattas eller ej, erhåller den, som vid en trafikolycka skadas av en privatbilist med trafikförsäkring, högre reell ersättning för förlorad arbetsförtjänst än den som skadas av exempelvis en bil tillhörig staten eller en moped, vars ägare icke har trafikförsäkring, även om det nominella ersättningsbeloppet är detsamma.

En sådan ordning finner utskottet föga tillfredsställande. Visserligen kan det väcka betänkligheter att vidtaga ändringar i lagstiftningen på ett så begränsat avsnitt som detta utan att samtidigt andra liknande inadvartenser undanröjes eller en allmän översyn sker av lagstiftningen beträffande beskattning av försäkringsgivare och försäkringstagare. Med hänsyn till att de

fall, som avses skola regleras genom de föreslagna bestämmelserna, är så ofta förekommande och frågan således har stor praktisk betydelse, anser sig utskottet trots nämnda betänkligheter böra tillstyrka en separat lösning av den föreliggande frågan.

Gentemot den lösning av förevarande spørsmål som föreslagits i propositionen har utskottet icke funnit anledning till erinran. Utskottet förordar således bifall till de föreslagna ändringarna i 19 § och 32 § 2 mom. kommunalskattelagen. Likaså tillstyrker utskottet att den föreslagna omläggningen icke skall äga tillämpning i fråga om livräntebelopp, vilket utgår på grund av försäkringsfall som inträffat före den 1 januari 1962.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att riksdagen med bifall till Kungl. Maj:ts proposition nr 5 antager det vid propositionen fogade förslaget till lag om ändrad lydelse av 19 § och 32 § 2 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Stockholm den 23 februari 1961

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson, Hagberg, Einar Eriksson, Jansson, Spetz*, fröken Ranmark, herrar Gustaf Elofsson*, Söderquist, Oscar Carlsson och Yngve Nilsson*; samt

från andra kammaren: herrar Brandt i Aspabruk, Kollberg, Kärlander*, Vigelsbo, Wiklund i Öjebyn*, Magnusson i Borås*, Asp*, Andersson i Essvik, Stenberg* och Björkman.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.